p. 426, 42. quos Mediolanenses insecuti viriliter, amplius mille de maioribus et melioribus Papie ceperunt et Mediolanum illos victos ducentes in carcere recluserunt, nemine evadente preter illos qui in nemoribus, paludibus et aquis se absconderunt.

f. 29[d]. quos Romani insequentes . . . innumerabiles quidem eorum ceperunt, fere neminem evadentem preter illos qui in nemoribus et silvis se absconderunt; f. 48[a]. quos Mediolanenses usque Ticinensem civitatem insecuti fuerunt, reliquos per campos, paludes, nemora . . . . fugaverunt; f. 49[a]. capti . . . quos . . . Mediolanenses duxerunt et in carceribus recluxerunt.

p. 444, 51. inter nonam et vesperas armati et asclerati versus inimicos equitantes et impetum super eos viriliter facientes, prelium magnum et iniquissimum incipitur; preliatur et certatur gravissime ab utraque parte[1]. Multi ex utraque parte sunt capti, et ex Cremonensibus . . . innumerabiles sunt vulnerati, et quam plures viri nobiles et potentes gladio sunt interfecti, mortui et sepulti; quod bellum usque ad primam noctis vigiliam duravit; nocte vero veniente utraque pars voluntarie secessit.

f. 29[d]. Die vero proxima accedente . . . armati et asclerati insultum super eos facientes gravissime et fortiter illos undique expugnaverunt; f. 44[b]. magis ac magis insultum super eos viriliter facientes; f. 30[d]. prelium magnum et iniquum incipitur; pugnatur inique ab utroque exercitu. Multi ab utraque parte sunt vulnerati, et [ex] Ydorum gente innumerabiles sunt interrempti; f. 31[d]. 32[a]. preliati sunt namque inique et fortissime; innumerabiles ex gente Parthorum sunt capti et interrempti et vulnerati, quam plures capti et retenti. Duravit illud prelium ab ortu solis usque ad occasum, sero veniente unus ab alio voluntarie secessit; f. 14[a]. Cumque nox appropinquare videretur, utraque pars voluntarie secessit; f. 32[a]. Obscura vero nocte veniente.

p. 433, 20. Die Lune sequenti armati et asclerati

f. 44[a]. Altera vero die tempestive armati et asclerati,

1) Zwei ähnliche Wendungen citierte ich aus Joh. schon oben S. 260.